

PERTÀNYER AL NARCÍS OLLER

Rafel Cabré Rodon

El Narcís Oller i jo vam néixer al mateix poble, som, si fa o no fa, de la mateixa edat i, no obstant això, de petits no vam tenir gaire relació. Als anys que jo en podia ser alumne, l'Institut impartia el Batxillerat Laboral, i jo volia fer lletres, de manera que me'n vaig anar a estudiar a Tarragona. Acabats els estudis universitaris, calia buscar feina. Com que ja de jovenet tenia clar que volia treballar en el món de l'ensenyament secundari, vaig anar recorrent els instituts de l'àrea Tarragona-Valls-Reus i repartia personalment el meu humil currículum per veure què pescava. Era l'any 1978 i aleshores es feia així. Recordo perfectament l'entrevista que vaig tenir amb l'Octavi Roca, director del Narcís Oller en aquells anys, i de la plaça vacant de francès que hi havia al centre per al curs 1978-79, que probablement podria ocupar com a interí, si tenia la paciència d'esperar-me vuit o deu dies perquè em donés la resposta definitiva. Al·lucinant! Recordo també l'entrevista que vaig tenir l'endemà mateix amb en Jaume Aguadé, director del centre de formació professional, que fins al curs 1980-81 va compartir edifici amb el Narcís Oller, i de la vacant similar que m'oferia al seu centre, amb la lleugera diferència que el temps d'espera per a la resposta no era de dies. La tenia ja si deia que sí. Al·lucinant al quadrat, però amb el problema de decidir per quina de les dues optava. El motiu que em va fer decidir pel centre de l'Aguadé va ser la mitjana d'edat del conjunt de professors dels dos instituts. Al centre de formació professional hi havia molta gent jove, fins i tot algú que havia estudiat amb mi. Al centre de Batxillerat en aquell moment hi havia molts professors amb els quals em separava ben bé una generació. Així va ser com em vaig introduir en el món de l'FP entre els anys vuitanta i noranta i de la seva complexa problemàtica, que contrastava amb la imatge del BUP de l'època, que rebia un altre perfil d'alumnat, amb més nivell i, en general, més predisposat a estudiar. L'entorn era complicat, sobretot per a un professor de lletres, però l'ambient de treball era bo, així que m'hi vaig arromangar, i vull creure que, poc

o molt, hi vaig aprendre l'ofici. Va passar el temps i van venir els anys de la Logse, que ho va capgirar tot. El nou marc normatiu em donava la possibilitat de demanar un trasllat a qualsevol centre de secundària, ja que amb la nova llei els centres de Batxillerat i de formació professional s'havien unificat com a IES. Em vaig assabentar que la plaça de francès del Narcís Oller que m'havien ofert 16 anys enrere encara no tenia amo, hi vaig optar i vet aquí que des del curs 1994-95 en sóc, si parlem en termes administratius, el titular. Han passat gairebé 20 anys i si faig balanç de tot aquest temps en termes de satisfacció i d'enriquiment personal, he de dir que fins avui la meua experiència al Narcís com a docent —i també com a pare, ja que els meus dos fills hi van estudiar— m'ha aportat totes dues coses. També maldecaps, no cal enganyar-nos, perquè la feina és complicada amb tot l'entramat de relacions que comporta, però és precisament en aquest àmbit —el de les relacions— que hi he trobat el millor. El record d'alguns alumnes que m'ha passat per les classes, l'experiència de compartir esforç i il·lusió amb els companys per tal de planificar determinada activitat, les excursions al camp, els viatges a França... en resum, tot allò que em fa veure el Narcís Oller als seus 60 anys com una comunitat viva, vital, acollidora, amb capacitat per afrontar els difícils reptes de l'educació dels temps actuals, i a la qual m'alegro de pertànyer.

El professor Rafel Cabré amb un grup d'alumnes durant un intercanvi amb Metz. (R. Cabré)